

Ook dit argument houdt geen steek, aangezien in den laatsten tijd gebleken is, dat tal van fungi geen cellulose in den celwand hebben doch juist een aan chitine verwante stof.

Het schijnt mij toe na het boven medegedeelde, dat, *van een zoölogisch standpunt beschouwd*, onze kennis niet veel verder is gekomen en vooral nog niet nader op deze „dierlijke parasieten” van kanker en sarkoom behoeft te worden ingegaan.

Utrecht, Juli 1901.

G. C. J. VOSMAER.

INGEZONDEN.

DE EINDSTEMMING.

Geachte Gérant!

De Secretarissen der Afdeelingen hebben van het Hoofdbestuur, ter rondzending aan alle leden der Ned. Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst, een circulaire ontvangen met stembiljet voor de eindstemming over de conclusiën, die in de l.l. Algemeene Vergadering, in zake Levensverzekering, zijn behandeld.

Conclusie III werd in de Algemeene Vergadering aangenomen, nadat er een amendement aan toegevoegd was, dat er alle beteekenis aan ontnemt. Nu laat het toegezonden stembiljet alleen toe te stemmen over de conclusie, niet over het amendement en blijft men in het onzekere, of men over de geamendeerde of over de oorspronkelijke conclusie stemt. Met zekerheid kan dus worden voorspeld, dat de stemming over conclusie III een onbetrouwbaar resultaat zal opleveren.

Ik meen dat had moeten worden gestemd:

- 1°. over het amendement;
- 2°. over de geamendeerde conclusie;
- 3°. over de ongeamendeerde conclusie.

Te meer is dit noodig, wijl de geamendeerde conclusie hoegenaamd niets beteekent. Het amendement is een technische fout geweest, daar het geen ander gevolg kon hebben dan de stemming onzuiver te maken. De eenige kwestie — het al of niet medeelen van de doodsoorzaak — kon uitstekend worden uitgemaakt door een stemming over de oorspronkelijke conclusie. Nu er moet worden gestemd over de geamendeerde conclusie kan alleen nog maar een negatieve, geen positieve uitspraak meer worden verkregen.

Ik maak van deze gelegenheid gebruik om er op te wijzen, dat de aanneming van het amendement de noodzakelijkheid van de verwerping van conclusie IV in zich sluit. Immers wanneer men eerst verklaard heeft, dat men den bloedverwanten van een gestorvene geen opgave van de doodsoorzaak, ten dienste der verzekering, zal verstrekken, is een machtiging daartoe door den doode in vroegere tijden afgegeven zonder eenig practisch nut.

Maar hoe nu te komen uit de impasse, dat de geheele Maatschappij aan het stemmen gaat en van te voren weet, dat omtrent de hoofdkwestie de meening van de meerderheid daarbij niet met behoorlijke zekerheid zal blijken?

Amsterdam, Augustus 1901.

H. BURGER.

Geachte Redactie!

Ongeveer 6 weken geleden kreeg ik een patiënte in behandeling, die zich met den massage-hamer van Dr. MEZGER ernstige laesies heeft toegebracht. Op welke wijze het publiek, vertrouwend op MEZGER's verzekering dat pijn voor schade waarschuwt, met den hamer tewerk gaat, kan uit de volgende mededeeling blijken. Ik heb de patiënte verzocht, haar faits et gestes op te schrijven, en laat haar zelf aan het woord.

„Den 4den Juli kwam de masseerhamer in mijn bezit, en 's avonds begon ik te kloppen. Daar ik geen pijn ondervond, klopte ik langzamerhand „harder, tot ik eindelijk met mijn volle kracht hamerde. Het eenige, wat ik voelde, was moeheid in mijn arm en, na afloop van het half uur kloppen, een warm, gloeiend gevoel in de huid van den buik. Den volgenden ochtend, bij het afwasschen, was de geheele buik blauwrood en aan het oppervlak doorloopen met duizende kleine bloedadertjes. Daar ik hiervan schrok, en tevens dien ochtend de periode kwam, is het bij die ééne klopperij gebleven.

„Toen de periode begon op te houden, hield ik toch een brandend gevoel in de blaasstreek, urineerde weinig en pijnlijk, en was dadelijk doodmoe. In de urine zag ik kleine streepjes bloed.

„Ik dronk die week lijnzaad in groote hoeveelheid en hield watten op buik en lendenen, doch zonder merkbare verbetering. Zondag 14 Juli voelde ik mij koortsig en zoo akelig, dat ik besloot naar de dokter te gaan”.

Maandag 15 Juli kwam zij bij mij, zoodat ik het verslag verder zelf kan geven.

Vooraf zij gezegd dat de patiënte, II-para, 33 jaar oud, mij sinds ruim drie jaar bekend is. Ik behandelde haar in Maart 1898 voor influenza, in Dec. van hetzelfde jaar voor uterusbloedingen (curettagé). Sinds dien tijd had ik haar slechts nu en dan voor kleinigheden raad te geven, en ken ik haar als een nerveuse, maar overigens volmaakt gezonde vrouw.

15 Juli dan kwam zij met bovenvermelde klachten bij mij. Ik onderzocht, maar kon geen andere afwijking vinden, dan dat de buikwand nog verkleurd en de blaasstreek voor bimanueele betasting gevoelig was. Het genitaal-apparaat vond ik normaal. Ook het onderzoek van de urine viel negatief uit. Eiwit was er niet in, en bloed evenmin, ten minste niet macroscopisch. Microscopisch onderzoek heb ik niet verricht. Met een reprimande voor haar onvoorzichtigheid en de geruststellende verzekering dat het wel over zou gaan, stuurde ik de patiënte naar huis. Rust, PRIESSNITZ'sche omslagen, voorzichtig dieet en de reeds door haar zelve ingestelde lijnzaad-therapie zouden haar wel weer op streek brengen.